

"Jasně, že je naladěný. Přijďte, těšíme se..."

{jathumbnail off}

Po dvou měsících od domluvení koncertu jsme tady. Kdepak je? Nakouknu do rohu kavárny a stojí tam – stoletý dědoušek ověšený pokojovými květinami a dekorací roztodivných tvarů. Mr. KLAVÍR. "Tak pojď, ukaž se," otevřu lehce zaseknuté víko. Dvě klapky chybí úplně a u některých zmizelo obložení. Standardní černo-bílá šachovnice dostala do zubů...

"Neremcej hned, má to patinu!" brouknu si pro sebe a sjedu pohledem vyšeptalý lak. "Tak co, dobrý?" mrkne na mě vyzývavě číšník. Tuším, že "dobrý" to nebude, ale s optimistickým úsměvem odpovím: "Uvidíme. Kdy tu byl ladič?" "Nedávno," houkne a začne počítat měsíce na prstech, bohužel jich má jen deset, takže si přestane být po chvíli jistý. Dodá ale sebevědomě: "Je to Petrof."

Do klapek se mi vůbec nechce, ale jdu na to. Přišoupnu točitou pianovku s jednou nožkou kratší, pod půlkami mi to zavrže a je po nejistém očekávání. Piano je rozladěné, až to krotí uši. Jessica zachytí moje zoufalé škubnutí oka a začne nápomocně tahat za harmoniku. Třeba se to tak nějak zvukově přizpůsobí... Asi ne, zjišťujeme vzápětí! Uf!

"Tak si falešný klapky označ rtěnkou, budeš vědět, co nemáš mačkat." To je nápad. Třeba konečně přijdeme na to, proč s sebou rtěnku na koncerty vozíme... Maluju, až se klaviatura červená. Zvukově to sice ničemu nepomůže, ale na pána u prvního stolu to dělá dojem – přijely umělkyně.

Neumělecky se do toho pouštíme, koncert CaféBaret začíná. Edith Piaf, Georges Brassens a

Honky-tonky rtěnka - Broumovsko

Napsal uživatel Eva Kroupová (kudrnatě žensky)
Čtvrtek, 20 Prosinec 2018 04:02

další by slzeli, možná ne dojetím. Jenže takový je náš kavárenský sound. Publiku se samozřejmě předem omlouváme, bude to trošku rozladěná večerní variace. Každopádně Jessica uklidní šumění davu: "Klavír je rozladěný, ale podívejte, Eva má hezké vlasy..." Alespoň pobavíme, když už zvukově nepohladíme. Tvářím se rozhodně: "Pardon, elektrické samorajky ne, tak neklesnu. Vydržme to!" Paní v koženém saku mě ale odhalí, tuší, že o moc lepší by to nebylo, ani kdyby tady bylo naladěno. Spiklenecky na ni mrknu... Pšť!

Buším do zahuhlaných klapek, až se mi práší od prstů, a přemýšlím, kde všude jsme už takto hrály. Venku, na náměstích a v podloubích, i uvnitř, v kavárnách a hospůdkách. Vzpomínám i na svůj nepraktický nákup starého křídla ze skladů Národního divadla. Piano za 1 000 Kč, kdo by odolal! A taky na to, že se blíží Vánoce. A že určitě chceme všichni u klavíru zapět pár koled pod stromečkem, aniž bychom rozplakali Ježíška. Dejme si tedy netradiční dárek – objednejme si ladiče pian. Všichni! Do nového roku potom vstoupíme tak nějak zvukově čistěji a radostněji...

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)
